

Když jsem se na gymnáziu rozhodovala, jaký obor si zvolit po jeho absolutoriu, má volba – a dá se říci, že jediná – padla na archivnictví (byť musím přiznat, že mé tehdejší povědomí o tom, co daný obor obnáší, nebylo příliš valné). Poté, co jsem byla přijata na jednooborové magisterské studium archivnictví a pomocných věd historických realizované na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, mé kroky v roce 2003 směřovaly ze srdce Valašska do hlavního města naší vlasti. Přestože považuji studium archivnictví a pomocných věd historických na pražské alma mater za poměrně náročné, svého rozhodnutí a volby nelituji. V rámci studia jsem oceňovala také to, že se na katedře uplatňuje téměř rodinný přístup. Nejedná se o žádný masivní obor, ale příjemné prostředí s odpovídajícím pedagogickým zázemím.

V roce 2011 jsem nastoupila do Archivu hlavního města Prahy do oddělení historických sbírek a depozit. Má náplň práce v pražském městském archivu je velmi rozmanitá – od pořádání fondů církevní provenience, přes vyřizování úřední agendy v matričních záležitostech až po organizaci každoročních mezinárodních vědeckých konferencí, zaměřených na různé aspekty urbánních dějin. Při tom všem využívám znalostí a poznatků nabytých během studia, ale i tehdy dobře míněných rad mých pedagogů. V dynamice vyvíjejících se postupů souvisejících s digitálními systémy a používáním nových technologií v archivní praxi se člověk učí stále něčemu novému. Nicméně ovládnutí základů archivnictví a pomocných věd historických a jejich praktické stránky jakožto pomyslného řemesla stále zůstává dle mého názoru nadále alfou a omegou. A k tomu studium uvedeného poslouží více než dobře! Kouzlo oboru považuji nejen ve vlastní archivní práci, ale zejména v jeho rozmanitosti, pestrosti, interdisciplinaritě a širším pohledu i kritickém náhledu na zkoumanou věc. Vždyť jen pomocné vědy historické se skládají z deseti samostatných disciplín!

A jeden pravdivý příběh navíc...

Tento příběh je pravdivý, a žádné skutečnosti nejsou smyšleny, pouze osoby v něm uvedené nebyly záměrně jmenovány – ale jistě víte, o koho jde.

Jednoho roku, léta Páně 2006, když se studentce oboru archivnictví a pomocných věd historických na FF UK nachýlil čas téměř zásadního rozhodnutí, jaké téma své diplomové práce si vybere, byly v zásypu stropní klenby v objektu bývalého kláštera Na Karmeli v Mladé Boleslavi nalezeny dvě dřevěné truhličky. Tato studentka, však stále ještě netušíc, že se jí ony truhličky a v nich ukryté písemnosti stanou osudnými, se na sklonku března následujícího roku vydala se svou budoucí vedoucí práce (a na její popud) do Mladé Boleslavi, aby zjistily stav věci.

Tak tedy vstoupily na hrad, kdež Muzeum Mladoboleslavsko sídlí, aby se setkaly se správcem tohoto pokladu. Po seznámení se se základními skutečnostmi o oněch písemnostech a diskuzí možného zpracování byly dotyčné studentce originály písemností, přesněji řečeno jejich část, která měla být předmětem práce, předloženy na stůl. Pohled dotyčné na „hromádku“ papírů byl nejistý a na otázku, zda se do zpracování uvedeného pustí, nebyla schopna odpovědi. Tu po dlouhém váhání naznačilo pouze její gesto pokynutím hlavou.

Poté uplynuly měsíce i rok a blížil se konec studia uvedené studentky. A je možno říci, že i ostatní byli zvědaví, jak bude s takovými prameny naloženo. Prvním opravdovým popudem k odevzdání konkrétních výsledků bylo vyhlášení Celostátní studentské vědecké konference Historie 2008, na níž byla dotyčná studentka „dobrovolně“ povinně přihlášena. Po mnoha bezesných nocích a bezradných dnech přece jen nakonec stvořila práci, jež se utkala s konkurencí jiných 22 děl studentů studujících v různých koutech naší vlasti. V březnu roku 2009 tak obhajovala nejen čest svou, ale i vysílající instituce a je možno konstatovat, že úspěšně. Byť v hodnocení konferenční komise jí bylo nakonec přisouzeno páté místo, v paralelním hodnocení komise výboru Sdružení historiků se posunula o dvě příčky k místu bronzovému.

Čas však plynul dále a nekompromisně se přibližoval termín státních zkoušek i odevzdání diplomové práce. Přes mnohá úskalí i překonané pochybnosti se nakonec dotyčné osobě podařilo sepsat práci, kterou v září 2009 úspěšně obhájila.

A to, co za ni pak následovalo (viz závěrečná rekapitulace), je jen sbírání „třešniček na dortu“:

Březen 2009: 3. místo – Cena Josefa Šusty udělovaná komisí výboru Sdružení historiků ČR

Květen 2010: Cena Jana Palacha udělovaná děkanem Filozofické fakulty UK

<http://iforum.cuni.cz/IFORUM-9196.html>

Listopad 2010: 2. místo – Cena Prof. PhDr. Šáši Duškové, DrSc. udělovaná Českou archivní společností v oboru PVH

Listopad 2010: Cena Česká hlava v kategorii Gaudeamus

<http://www.ct24.cz/veda-a-technika/107315-ceskou-hlavu-ziskal-svetoznamy-virolog-jan-svoboda/>

Markéta Růčková, nar. 1984